
coleopterologische informatie

onder redactie van

J. Huijbregts en J. Krikken

Kleine mededelingen 6-12

6. *Cercyon laminatus* Sharp, een oproep.

Cercyon laminatus is een soort afkomstig uit Japan, die op het eind van de vijftiger jaren, overal in West-Europa bleek voor te komen. Exemplaren werden bijna uitsluitend op licht gevangen, en nog steeds is het biotoop van deze soort een raadsel. De meeste Europese soorten van het genus *Cercyon* komen voor in de mest van grotere zoogdieren. De laatste jaren is veel van deze mest onderzocht, maar hierbij is nooit *C. laminatus* gevonden. Ook het voorkomen op oevers lijkt onwaarschijnlijk. Er zijn onbevestigde berichten over vondsten in mest van duiven en hoenders. Is iemand in de gelegenheid om dit te onderzoeken? Ook de larve van *C. laminatus* is nog onbekend!

J. Huijbregts

7. *Cassida murraea* L.

Deze in ons land nog maar weinig waargenomen schildpadkever met zijn opvallende steenrode kleur, werd in aantal waargenomen in de omgeving van Cottessen (L.) op Heelblaadjes (*Pulicaria dysenterica*), 6.6.1976.

A. Teunissen

8. *Harpalus sulphuripes* (Germar) f.n.sp.

Tussen een aantal loopkevers die mij werden toegezonden door de heer Hielkema te Gouda, bevond zich een mannetje van *Harpalus sulphuripes* uit de Pyreneeën.

Bij vergelijking met exemplaren van de verwante *Harpalus attenuatus* Stephens uit mijn eigen collectie, bleek zich één wijfje *H. sulphuripes* tussen de *H. attenuatus* te bevinden. Deze *H. sulphuripes* had ik samen met twee exemplaren van *H. attenuatus* als handvangst verzameld in de duinen bij Ouddorp op 4.6.1980.

H. sulphuripes is niet eerder in Nederland aangetroffen. Ook in België, Groot-Brittannië en Skandinavië is deze soort onbekend (Lindroth, Desender). Wel is deze soort gevangen in (zuid) Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk, Italië en de Balkanlanden.

Het exemplaar uit Ouddorp is 8 mm lang, het exemplaar uit de Pyreneeën is 7,5 mm. Beide zijn gevleugeld. Als aanvulling op de gegevens in Freude (1976) kan nog vermeld worden dat alle vier exemplaren die ik van *H. sulphuripes* zag, 3 doortjes bezitten aan de buitentophoek der voorschouwen, terwijl *H. attenuatus* 4 doortjes heeft. Opmerkelijk is wel dat alle vier individuen duidelijk zwarte dekschilden hadden, terwijl in de determinatiewerken steeds vermeld staat dat de dekschilden in het algemeen een groene of blauwe metaalglans bezitten. Daardoor zou *H. sulphuripes* overeenkomst vertonen met kleine exemplaren van *H. honestus* (Duftschmidt).

De opgaven in Ganglbauer, Dahl, Jeannel en F.H.L. wekken de indruk dat er van deze soort steeds maar enkele exemplaren werden gevangen. In Frankrijk zou de soort vooral in het midden en westen van het land voorkomen en dan vooral op kalkhoudende bodem. Uit Duitsland zijn geen recente vangsten bekend. Horion veronderstelt dat de soort een westelijke verspreiding heeft. Het voorkomen in de duinen bij Ouddorp sluit aan bij de gegevens uit Jeannel omtrent de voorkeur voor kalkrijke bodem.

Teun van Gijzen